PRAISE THE LORD!
అను సర్పదష్టుడి కథ

మనోహరరావు చేతి గడియారంకేసి చూస్తే అది నవ్వి నాలుగుం ముప్పావని చెప్పింది. ఇంకో అరగంటలో వస్తుంది మద్రాసు ఫ్లయిటు. దానిలో మొగుడొస్తాడు.

[అబ్బే! మనోహరరావు మగవాడే! మగవాళ్ళకూ మొగుళ్ళుంటారు: వాళ్ళని 'బాస్'అంటారు. ఈ బాస్‌లలో మామూలు రకంవీ, రంకువీ, అని రెండు రకాలుంటాయి.]

మద్రాసు ఫ్లయిటులో వస్తున్నది రంకు బాసవడం వల్లనే మనోహరం మనస్సేమీ అంత మనోహరంగా లేదు. ఆ వస్తున్న టి.జె.ఆశీర్వాదం తమ హెడ్ క్వార్టర్సులో సి.ఓ.ఎం.ఏ అనగా కంట్రోలర్ ఆఫ్ మానిటరీ అఫైర్స్!

తమ కంపెనీ సరుకులను మోసుకొచ్చిన వేగన్ ఒకటి గమ్యం చేరలేదు : అది కనుక్కుందామని. "సదా మనసేవలో" వుండే రైల్వే వారిని వెతుక్కుంటూ భాగ్యనగరం వచ్చాడు మనోహర్. నాలుగు రోజులు చెమటోడ్చేంతర్వాత ఆ కనబడకుండా వున్న రైలు వేగను తమదేనని ఒప్పుకున్నారు రైలువారు. అదే పదివేలు కదా! అమ్మయ్య అనుకుని తర్వాత మెట్టు ఎక్కబోయిన మనోహర్ సంతోషసామ్రాజ్యంలోకి కురుసార్వభౌముడిలా విచ్చేయబోతున్నాడు ఆశీర్వాదం అనబడే సి.ఓ.ఎమ్. ఏ.అను కోమా....

హెడ్‌క్వార్టర్స్‌లో వుండగా అయితే రోజూ ఆ ఆముదం మొహాన్ని చూడడం. ఆ మొహానికి అటూఇటూ ఎర్రగా కాల్చిన గరిటతో వాతలు పెడదామని మనసులో వున్నా పరమ శివుడిలా ఆ హెవీ ఫీలింగంతా మింగేసి చాలా ఫ్రెష్ చిరునవ్వొకటి మొహానికి పులుముకుని– "మాణింగ్సార్!"అని చేయెత్తి జై కొట్టాలి. జైకొట్టడం గురించి అనుకుంటుంటే గుర్తొచ్చింది.

ఓసారి వరండాలో వస్తున్న కోమా– అదే ఆశీర్వాదం గారికి ఓ హెడ్ గుమాస్తా

సెల్యూట్ చేసి! పక్కగా ఒదిగిపోయాడు.

అతడిని "లేసర్"కిరణాల్లాంటి చూపులతో 1/60 సెకండు కాలం కాల్చి... "వాట్ మేన్... ఇంకో చేయి ఏమయిపోయింది?"అని వెళ్ళిపోయారు కోమాశీర్వాదం. అప్పుడర్ధమయింది. ఆ హెడ్ గుమాస్తాకు–తాను పాశ్చాత్య సంప్రదాయానుసారం కుడిచేతిని నెత్తికి కొట్టుకుని విష్ చేసినట్టున్నూ. బాస్‌గారేమో భారత సంప్రదాయం ప్రకారం రెండు చేతుల నమస్కారం కు ఎదురు చూసినట్లున్నూ, వెధవది ఈ శతకోటి దండాన్వయాలలో ఎప్పటికెయ్యది ప్రస్తుతమో ఒక్క సర్వీసు మేన్యువలూ చెప్పేడవదు కదా అని గింజుకుపోయాడు హెడ్ గుమాస్తా. టిపికల్ భారతనారీ తిలకం లాటి మనసుగల అలాటివారికి బాస్ యేదిచేసినా రైటే! బూతులు తిట్టి ఫైలు మొహాన విసిరేసే వాడయితే... "అబ్బ...బాసివాళ మాంచి ఫైరింగ్ మూడ్‌లో వున్నాడండీ–" అని అర్గాస్మిక్ గా మురిసిపోతారీ పతివ్రతలు.

అనుకున్న మనోహరాన్ని తానివాళ ఈ రం బాస్‌ని యెలా విష్ చేయాలి అన్న సమస్య పట్టుకుంది.

అయినా తాను సేల్సు డివిజన్‌లో డిప్యూటి మేనేజర్; తన మేనేజర్ ముకుందం మొదలియార్. పాపం మంచివాడు; భాగ్యం కొద్దీ బాస్ అన్నట్టు తనకాయన దొరికాడు; అయితే మరి హెడ్ క్వార్టర్స్‌వారు ఆశీర్వాదం పీనుగు రాక గురించి తనకు టెలెక్సు ఇవ్వడం ఏమిటి?

"రిసీవ్ కోమా ఈవెనింగ్ ఫ్లైట్–"అన్న ఆ టెలెక్సు రాకతో ఆరంభమయింది ఈ అశోకవనంలో సీత కథ.

హెడ్‌క్వార్టర్స్‌లో నయితే ఏదో విధంగా ఈ రంబాని చూడడం, దండాలెట్టడం, వాడు జ్ఞానమణిపూస అనుకుని పడేసే పెంటికల్ని ఏరుకోవడం. వాడు ఇవే జోకులనుకుని వినేవాటికే విరగబడి నవ్వడం, వాడు చాల అమాయకంగా మొహం పెట్టి ఏదో వరం ఇస్తున్న పోజులో జారీచేసిన హుకుంలని శిరసావహించడం. తప్పదు.... కాని హాయిగా నాలుగువందల మైళ్ళ దూరాన "వాతావరణ కాలుష్యం లేకుండా బతుకుతుంటే– హిమాలయాల్లోకి వెళ్ళినా ఇన్‌కంటాక్సు పోరు తప్పనట్లు– ఇంత పెద్ద దేశం వుండగా సరిగ్గా ఈ హైదరాబాద్‌కే ఇప్పుడే ఈరంబాగాడు తగలడాలా!–"అని విలవిలలాడిపోయాడు మనో.

కాని కీర్తిశేషుడు ఘంటసాల పాడినట్లు "విధి బలీయం!"కదా

అంచేత మద్రాస్ ఫ్లయిటూ వచ్చింది.

దాన్లో తిరుపుర్వార్ జాన్ ఆశీర్వాదమూ వచ్చారు.

నెమ్మదిగా రన్ వే దాటి వస్తున్న కోమాని చూడగానే మనోహర్ తన మనోభావాల తంత్రులను చక్కగా శృతిపెట్టుకున్నాడు. ఆయన పదిగజాల దూరంలో వుండగా, అటు పరుగూ, ఇటు నడకా కాని వేగంతో ముందు కెళ్ళిపోయి "ఈవ్నింగ్ సార్"అని బోలెడంత సంతోషంతో గ్రీట్ చేశాడు! సెల్యూట్–కమ్– నమస్కారం లాటిది పెట్టాడు. ఇంత హడావిడీ తన జన్మహక్కు అన్నట్లుగా స్వీకరించిన ఆశీర్వాదం––

అంటోనీని చూసిన క్లియోపాత్ర వలె మోనాలిసా వలె-- లేలేత మందహాసంతో అతడిని ఆశీర్వదించారు.

మరోక్షణం ఆయన చూపుక్వాలిటీలో మార్పు గమనించాడు మనోహరం. ఏమి పొరపాటు చేశానబ్బా అని మధనపడగా ఆయన ఎడంచేత్తో, పట్టుకుని వున్న తోలుసంచీ కనబడింది.

"ఓహో! ఈ సంచి నేను తీసుకోవాలని అనుకుంటున్నాడు కాబోలు... మీన్ ఫెలో... చూద్దాం ఏమవుతుందో"... అనుకుని ప్రకాశంగా - "సార్! మీ బాగేజ్ టిక్కెట్?"అని చేయి జాచాడు.

ఆ కోటు లోపలి జేబులోంచి తీసి అతడడిగిన దాన్నిచ్చాడు కోమా.

ఇద్దరూ కలిసి బాగేజ్ కన్వేయర్ దగ్గరకు వెళ్ళారు. నిలబడి చూస్తున్నారు.

"మిస్టర్ మనోహర్! వాట్ బ్రాట్ యూ హియర్...?"అని అధికారపూరిత స్వరంతో అడిగారు కోమా.

"మీరొస్తున్నారని టెలెక్స్ వచ్చింది.సార్."

"నోనో! అసలు హైద్రాబాద్ కెందుకొచ్చారు. వై? హాలీడేనా?"

"నో సర్ ! మనం స్పేర్ పార్ట్స్ పంపిన రైల్వే వేగనొకటి మిస్సయింది. దాన్ని ట్రేస్ చేద్దామని వచ్చాను. నిన్న రైల్ నిలయంలో."

"ఎన్నాళ్ళయింది హెడ్ క్వార్టర్స్ వదిలి?"

"మూడురోజులయింది సార్!"

"ఇంకా ఎన్నాళ్ళుంటారిక్కడ?"

"తెలియదు సార్! ఆ మూడు లక్షల సరుకులనూ-"

"అంటే నెల రోజులయినా వుండి పోతారా?"

"నోనో సర్..... ఇదమిత్థంగా తెలుసుకుని..."

"ఒక మిస్సింగ్ ఐటెమ్‌కోసం మీ వంటి సీనియర్ ఆఫీసర్ హెచ్‌క్యూ వదిలి వారం పదిరోజులుండి పోవడమా?..."

"మా మేనేజర్ గారేమో.... ఇది నన్నే తేల్చుకు రావాలని నన్ను...."

"దీసీస్ టూ మచ్ ఐసే! ఎం.డి.గారితో మాట్లాడాలి...."అన్నారు కోమా. పై అధికారుల వరుసలో, ఆయన ఎంతో - మనోహరం బాస్ అయిన ముకుందం మొదలియారూ అంతే! అయినా తానందరికన్నా మిన్న అన్నట్లు నటించడం, ఇతర డిపార్ట్‌మెంట్‌లు కూడా తన మాట వినాలి అన్నట్లుగా మాట్లాడ్డం, ఎం.డి.తో మాట్లాడతానని బెదిరించడం-ఇవన్నీ కోమా టెక్నిక్కుల బుక్కులో కొన్ని ముఖ్య అధ్యాయాలు. జూనియర్ ఆఫీసర్ నయితే ఏదో ఒక అసందర్భపు ప్రశ్నవేసే, ఇరకాటంలో పెట్టేసి--- ఆ తర్వాత.... "మా మూడో వాడు ఎం.ఏ. ఫిలాసఫీలో వున్నాడు తెలుసుకదా-- వాడికేమో ఈ పుస్తకం కావాలిట"అని చాలా యథాలాపంగా

ఒక చీటీ ఇస్తారు. అక్కడి నుండి బయట పడితే చాలనుకుని ఆ చీటి తీసుకెళ్ళి జాగ్రత్తగా వూరంతా వెతికి నలభై రెండు రూపాయలు పెట్టి ఆ పుస్తకం కొని పట్టుకెళ్తాడు. ఆ జూనియర్ ఆఫీసరు ఈ సాయంచేసినందుకు కోమా సంతోష పడతాడుకదా అని వెడితే అతడిని అంతకు ముందెప్పుడూ చూడనట్లుగా చూసి కోమా "ఎస్!" అంటారు.

"సార్! నిన్న పుస్తకం"అని పాకెట్ జాచబోతే.

"అయామ్ సారీ! నేనో మీటింగ్ కెళ్ళాలి. పుస్తకాన్ని ప్రభుకు పంపేయండి." అని హడావిడిగా అటుతిరిగి యింటర్ కాం లో లీనమయినట్టు నటిస్తారు.

ఆ పుస్తకం కొన్న దురదృష్టవంతుడు "ప్రభు"అంటే శ్రీవారి కుమార రత్నం అని తెలుసుకోవాలి. ఎలాగో ఒకలాగ ఆ పుస్తకం బిల్లు– సొమ్మువంటి అల్ప విషయాలు కోమాలాటి రంబాలకు గుర్తుంటుంది అనుకుంటే ఆ ఆఫీసర్‌కు మానసికంగా ఇంకా ప్రొబేషన్ తీరలేదన్నమాట!

మనోహరాన్ని అతడు హైదరాబాద్ ఎందుకొచ్చాడని కోమా అడగడం వెనక వున్న టెక్నిక్ ఇదే! అతగాడిని డిఫెన్స్‌లో బిగించేస్తే కావలసిన చాకిరీ చేయించుకోవచ్చుగదా అని....

కన్వేయర్ మీద ఒక పెట్టెను చూపించి "అదే నాది"--- అన్నారు కోమా.

బాగా గీతలుపడి, పాతబడి, ఒక తెల్లతాడుతో కట్టిన సూట్‌కేసును చూడగానే మనోహరం గతుక్కుమన్నాడు. "అరి సీదరిద్రం జిమ్మడా! ఏనాటి సూట్‌కేసో ఇది! భగత్‌సింగ్ వాళ్ళు బాంబులు దాచి తీసుకెళ్ళిన దానిలా ఉంది!" అనుకుని కన్వేయర్ మీదుగా వస్తున్న ఆ జవసత్వాలుడిగిన పెట్టె నందుకున్నాడు. అది తనదేనని జనం అనుకుంటారేమోనని అవమానంతో దానిని తీసుకుని కిందపెట్టి పక్కకు చూశాడు. వాడు అదే ఆయన అక్కడలేడు. దూరంగా ఫోయర్ చివర స్టైలుగా నిల్చుని వున్నారు.

రెండున్నర లక్షల ఆస్తికి, జాహ్నవి అనే అందమైన యిల్లాలికి భర్త అయిన మనోహర్, నెలకు 2300 రూపాయలు సంపాదిస్తున్న సీనియర్ డిప్యూటీ మేనేజర్ అయిన మనోహర్ ఆ తావుల్ తప్పిన సూట్‌కేసుని దాని తాడు పట్టుకుని మోసుకుని కోమా వున్న వైపుగా చూస్తూవస్తుంటే ఒక్కొక్క అడుగూ ఒక్కొక్క కిలోమీటరన్పించింది.

హఠాత్తుగా ఏదో అయినట్లనిపించింది. మరో క్షణం మనోహర్ చేతిలో తెల్లతాడు ముక్క ఉంది. తాడు తెగి కిందపడిన సూట్‌కేసు మూత ఒక పక్క తెరుచుకోగా అందులోంచి ఒక బిస్కెట్టులేని బిస్కెట్ టిన్నూ, ఒక పంచా బయటికి తొంగి చూస్తున్నాయి! అలనాడు కురుసభలో నిలబడిన ద్రౌపదిలా ఫీలయిన మనోహర్‌కు అన్నీ అక్కడ వదిలేసి పరుగెత్తి, హృషీకేశం వెళ్ళిపోయి ఏదయినా ఆశ్రమం చేరిపోయి పేరు మార్చుకుందామా అన్పించింది.

కాని ఈలోగా "సూట్‌కేస్ బరువయిందా మనోహర్?"అంటూ ప్రత్యక్షమయ్యాడు కోమా.

"నాక్కాదు సార్! ఈ తాడుకు!"అన్నాడు కోపమంతా దిగమింగుతూ. గబగబా బయటికి వచ్చిన వాటిని లోపలని కుక్కి తాడు ముడేశాడు. అది ఏర్‌పోర్ట్‌నీ ఈ దృశ్యాన్ని చూస్తూ ఆనందిస్తూ, ప్రయాణీకులు, కూలీలు, టాక్సీ, ఆటో వగైరాల డ్రైవర్లు వున్నారనీ, తలెత్తి చూడకుండానే తెలుసు. ఆ అవమాన భారంతో గబగబ ఆ పెట్టెనెత్తి ఒక బేగేజ్ బాయ్‌కిచ్చి, చకచక నడిచి వెళ్ళి ఒక టాక్సీలో కూలబడ్డాడు. పక్కన చూస్తే కోమా వున్నాడు.

బేగేజ్ బాయ్ మనోహర్ వున్న కిటికీ దగ్గరగా నిలబడ్డాడు. వాడికో రెండ్రూపాయలు ఇచ్చాడు.

టాక్సీ కదిలింది.

"నేను తీసుకొచ్చేవాడినికదా. ఒక్క సూట్‌కేసును పదిగజాలు తెచ్చినందుకు రెండ్రూపాయలా? వాటేవేస్ట్!"అని మందలించిన కోమా నాలుకను ఆ టాక్సీ తలుపు సందులో పెట్టి నొక్కేస్తే బాగుండునన్పించింది. కాని అముదపు చిరునవ్వొకటి నవ్వి వూరుకున్నాడు మనో.

"ఎక్కడికి సార్?" అని అడిగాడు డ్రైవర్.

"బంజారాహిల్స్ " అన్నాడు మనోహర్.

"నో!నో!నేను చాదర్‌ఘాట్ దగ్గర మిలన్ కోఠీకి వెళ్ళాలి. అక్కడో పెద్దమనిషిని చూడాలి. అటునుంచి గెస్ట్‌హవుస్ కొద్దాం" అన్నాడు కోమా.

ట్రాఫిక్ రద్దీని దాటుకుంటూ టాక్సీ పరిగెడుతోంది.

బ్యాంక్‌స్ట్రీట్ దగ్గర "డ్రైవర్! ఒక్క నిముషం ఆపు"అని ఆదేశించారు కోమా.

కీచ్‌మంటూ ఆగింది టాక్సీ. మనోహర్ చూస్తున్నాడు.

తలుపు తెరుచుకుని దిగి చప్పట్లు కొట్టారు కోమా.

"బ్రదర్ సంతోషం! బ్రదర్ సంతోషం!" అని ఎలుగెత్తి పిలిచారు కోమా.

యావదాస్తీ అప్పుడే బజారులో పోగొట్టుకున్న వాడిలా, దుఃఖంతో వున్న మొహంగల శాల్తీ ఒకటి, దగ్గరగా వచ్చింది.

"ప్రెయిజ్‌లార్డ్ బ్రదర్ ఆశీర్వాదం!"

"ప్రెయిజ్‌లార్డ్ బ్రదర్ సంతోషం!" అంటూ వాళ్ళిద్దరూ షేక్‌హాండ్లిచ్చుకుని ఎంతోకాలం తర్వాత కలుసుకున్న ఆప్త మిత్రుల్లా తీవ్రంగా ఇహపరాల గురించి ముచ్చటించుకోసాగారు.

టాక్సీ డ్రైవర్ మనోహర్ వైపు కొరకొర చూశాడు. క్షమాపణ చెబుతున్నట్లుగా వాడివైపు చూసి నవ్వాడు మనోహర్.

"సార్! ఈ ట్రాఫిక్ వేళ ఇక్కడ బండి అపరాదుసార్." అన్నాడు డ్రైవర్.

"అవునవును! నీ పేరేమిటి?" అన్నాడు మనోహర్ అతి తియ్యగా.

"యాదగిరి సార్! "

ఉత్తమ పబ్లిక్ రిలేషన్స్ సంప్రదాయాన్ని ఒలకబోస్తూ యాదగిరితో మొరార్జీ గురించి, గోదావరి పుష్కరాల గురించి టాక్సీ డ్రైవర్ల మంచితనం గురించి ముచ్చట్లాడసాగాడు మనోహర్.

పావుగంటయ్యాక వచ్చి లోపల కూచుంటూ కోమా...."సారీ, మిస్టర్ మనోహర్" అన్నాడు.

"అబ్బే ఫరవాలేదు..." అని గొణిగాడు మనో.

చాదర్‌ఘాట్ చేరింది టాక్సీ. అక్కడ ఇరవై నిముషాలపాటు నానా సందులూ తిరిగాక "మిలన్ కోఠీ" వున్న వీధి కనపడింది.

పెద్ద కాంపౌండ్ లోపల వుంది ఆ కోఠీ.

టాక్సీ ఆగింది.

"లోపల మిస్టర్ ఇమాన్యుయేల్ వున్నారేమో కనుక్కోగలవా?" అని మనోని ఆదేశించారు కోమా.

"ఇప్పటికే చాలా డిలే అయిపోయింది సార్!" అని గొణిగాడు యాదగిరి.

తన దగ్గరకు పి.ఎఫ్. లోన్ ఫారంతో వచ్చిన వాడిని చూసినట్లు వాడిని చూసి అటు తిరిగారు కోమా.

మనోహర్ టాక్సీ దిగి, పెద్ద గేటుదాటి, ఇటూ అటూ మొక్కలున్న దారి వెంబడి నడిచాడు. మర్రిచెట్టు కివతలగా ఒక పెద్ద బోర్డ్ కనబడింది.

"ఎప్పుడైనను నాతలుపు తట్టుడి!

మీకై తెరవబడును!" అని వుంది. తలుపు ఎక్కడబ్బా - అని మనోహర్ వెతుకుతూండగా "భౌభౌ" మని అతి భీకరంగా విన్పించింది.

ఆ బోర్డ్ కిటూ అటూ వున్న స్తంభాలలో ఒకదాని దగ్గర కనబడింది నల్లగా, ఎత్తుగా అల్సేషియన్.

సరిగ్గా రెండు సెకండ్లంటే రెండే సెకెండ్లలో టాక్సీని చేరుకున్నాడు మనోహర్. బహుశ 20 మీటర్ల డాష్ కది ఒక రికార్డయి వుండాలి.

"ఇమాన్యుయెల్ వున్నారా?"

"లేరుసార్... అది కాద్సార్ అల్సేషియన్ వున్నారు అదే... అల్సేషియన్ వుంది సార్.... లోపల మరి..."

"అరె! సీజర్‌ని చూసి వెనక్కొచ్చేశారా! వెరీ ఫన్నీ... అది నోట్లో చెయ్యి పెట్టినా కరవదే..."అంటూ కోమా వెళ్ళారు.

యాదగిరి మనోహర్‌ని చూసి "సార్! నాకు మీటర్ చూసి డబ్బు లిచ్చేయండి సార్. నే వెళ్ళిపోతాను..."అని గుర్రుమన్నాడు. ఇరకాటంలో పడ్డాడు మనోహర్. కాంపౌండు లోపలి నుంచి భౌభౌ మని మొరుగు వినిపించింది.

కోమా దానినోట్లో చెయ్యి పెట్టారిట. అదేమో కండలూడి వచ్చేలా కొరకాలం.

బొడ్డుచుట్టూ పధ్నాలుగు ఇంజక్షన్లు వేసుకోవాలప్పుడు అని ఊహిస్తూ గబుక్కున "దగ్గర్లో పెద్ద ఆసుపత్రి ఏదయినా వుందా యాదగిరీ?"అని అడిగాడు మనో.

యాదగిరి అదోలా చూచాడు. ఈయనకు ఒంట్లో బాగోలేదా? లేక తన్ను డబ్బులిచ్చి పంపేయ మన్నందున విషయం మారుస్తున్నాడా?.... అనుకుంటూ "ఇక్కడే కదా సార్ ఉస్మానియా అస్పత్రి వుంది."అన్నాడు.

"ఔనౌను...మరే..."అన్న మనోహర్ కు డిజపాయింట్‌మెంట్ లాటిది కలిగింది. తాను ఎదురుచూసినట్లు వెంటనే నెత్తురు కారుతున్న చేతితో కుయ్యోమంటూ రాలేదు కోమా, అయిదు నిముషాల తర్వాత నిజాం నవాబు స్వంత కారు దగ్గరకు వచ్చినట్లు వచ్చారు.

యాదగిరి ఈసారి కోమాతోనే అన్నాడు. "సార్! నాకు డబ్బు ఇచ్చేయండి!.... నాకు వేరే పని వుంది-"అన్నాడు నిర్మొహమాటంగా.

"ఆహా! ఏమి వీడి భావప్రకటనా స్వాతంత్ర్యము ? ఈపాటిది మనకు లేక పోయిందికదా.."అని కించపడ్డాడు మనో.

అందరు Bully ల్లాగే అవతలివాడు గొంతెత్తేసరికి కోమా ధోరణీ మారిపోయింది.

"ఉండమ్మా... ఇప్పుడే పోతున్నాం కదా బంజారా-హిల్స్ దగ్గర డ్రాప్ అవగానే పోదువుగానియమ్మా-"అన్నాడు కోమా మృదువుగా. నాగుపాము ముద్దుపెట్టుకుం టున్నట్లుంది మనోహర్‌కు ఆ గొంతు.

విసుగ్గా తలుపు ధామ్మని వేసి, బర్రుమని స్టార్ట్ చేసి, టాక్సీని వేగంగా నడిపాడు యాదగిరి.

"ఇలాటి మొరటువాడి బండినెందుకు ఎన్నుకున్నారు--"అని ఇంగ్లీషులో మనోహ ర్ని తగులుకున్నాడు రంబా.

'డిటెన్షన్ కొంచెం ఎక్కువయిందనీ' అని అర్ధాంతరంగా వదిలేశాడు మనో.

"వెయిటింగ్ వాడి ధర్మం.... ఇక ముందెప్పుడూ ఇలాంటి వాళ్ళని ఎంగేజ్ చేయకండి..."అని కటువుగా శెలవిచ్చాడుకోమా.

అపాటికే ఏడున్నర దాటింది. నవంబరవడం మూలాన దట్టంగా చీకటి అలుము కొని వుంది. నియాన్ దీపాల రంగవల్లులను శోభాయమానంగా వున్న బజారులను దాటి వెళ్తోంది టాక్సీ.

హఠాత్తుగా పెద్ద వర్షం ప్రారంభం అయింది. ఆబిద్‌రోడ్ పక్కగా వన్‌వే గుండా వస్తోంది టాక్సీ. వర్షపుధారలు వడగళ్ళల్లా చప్పుడుతో పడుతున్నాయి. నిలువుగా గీసిన వాన గీతలను టాక్సీ దీపపు వెలుతురు రేఖలు అడ్డంగా ఖండిస్తున్నాయి.

టాక్సీ ఫతేమైదాన్‌ను సమీపించింది.

దాని దీపాల వెలుతురు మరింత కాంతివంతం అయిందనిపించింది. వీధి దీపాలు ఆరిపోయాయి. ఊరు ఊరంతా విద్యుత్ సరఫరా ఆగిపోయినట్లుంది.

టాక్సీ ప్రకాశం బొమ్మ దగ్గరకొచ్చి ఎడమవైపు ఎత్తుగా రోడ్డెక్క నారంభించింది. రాక్కున ఆగిపోయింది.

యాదగిరి రెండు నిముషాలపాటు ఏవో తంటాలుపడ్డాడు. కిందకు దిగి బానెట్ తీసి కలియబడ్డాడు. తట్టాడు. మనో వైపు చూశాడు.

ఆ చూపు అర్థమయింది. మనోహర్ కూడా వానలోకి దిగాడు. యాదగిరి ఒక చేత్తో స్టీరింగ్ వీల్‌ని పట్టుకుంటూ ఇంకొక చేత్తో తోస్తుండగా కారు వెనక నుంచి తన శక్తినంతా కూడగట్టుకుని తోసే బాధ్యత మనోహర్‌దయింది.

కారు హంసగమనంతో కదలసాగింది. పైనుంచి వాన తల మీదపడి, తలనూనెతో కలిసి జిడ్డుగా కళ్ళల్లోకి ధారలు కడుతూండగా, అంత వానలోనూ ఒళ్ళంతా చెమటలు పడుతుండగా, కటిక చీకటిలో కాలికింద రోడ్ జారిపోతుండగా, అన్నిటినీ ఓపికగా సర్దుకుని, చిన్నప్పటి నుంచి ఆగిపోయిన కార్లు తోయడమే హాబీగా పెరిగిన వాడికి మల్లే తోస్తున్న మనోహర్‌కు,. ఆహా! నేటినుంచి మన జాతకంలో శని మహర్దశ ప్రారంభమైంది కాబోలు అన్పించింది. విఘడియలతోసహా చెప్పాలంటే సాయంకాలం అయిదు ప్రాంతంలో శని తన జీవితంలో ప్రవేశించాడని చెప్పకోవచ్చు.

కారు గరగరమంది. బతుకు జీవుడా అంటూ తలుపు తెరుచుకుని సీట్లోకి ఎగిరి కూచున్నాడు మనో. అపాటికే యాదగిరి కూర్చుని ఉన్నాడు. అంటే తాను వీళ్ళిద్దరినీ తోసుకొచ్చాడన్నమాట! పళ్ళు పటపటమని కొరుక్కున్నాడు మనో.

"దీని యింజను పాతదల్లేవుంది" అని సన్నాయినొక్కు నొక్కాడు కోమా! ఒళ్ళు మండింది మనోకు. "అయ్యో... నువ్వు తోశావే. సారీ. థాంక్స్."లాటి మాటవాడి నోటంట రాదేం... దుర్మార్గుడు...అన్పించింది అయినా ... పైకి "ఔన్సార్ ఈ వెధవ పాత ఇంజన్లే ఇంత. ప్రాణాలు తీస్తాయి."అన్నాడు ఇంజను అనగా మనిషి అనే అర్థంతో.

లక్డీకాపూల్ దగ్గర టాక్సీని ఆపేశాడు యాదగిరి.

ఆ కూడలివద్ద మోకాలిలోతు నీరుంది. ఆటోలు, కార్లు ఆగిపోయి వున్నాయి. పాదచారులు మాత్రం జాగ్రత్తగా బట్టలు పైకెత్తుకుని ప్రవాహాన్ని దాటుతున్నారు. అటూ, ఇటూ వాహనాలు ఆగిపోగా జనం దిగిపోయి చూస్తున్నారు. హారన్ల మోత బండి తోయడానికి అయిదు రూపాయలడిగే గోచీరాయుళ్ళ కేరింతలు. అరుపులు, అంతా అల్లకల్లోలంగా ఉంది.

వీధి దీపాలు వెలిగాయి.

"ఏమయ్యా! ఆపేశావు?"అని గద్దించాడు కోమా.

"సార్! నేనింక ముందుకు వెళ్ళను. నాకు డబ్బులిచ్చేయండి."అని ఖచ్చితంగా చెప్పేసి దిగిపోయాడు యాదగిరి.

ఏంచెప్పినా వినలేదు. కోమా మనోహర్ వైపు కొరకొర చూశాడు. "ఇలాంటి టాక్సీ వాళ్ళను నా దగ్గరి కెప్పుడూ తీసుకురాకండి."అన్నాడు మనోతో కటువుగా.

ఇతగాడికె టాక్సీలు తీసుకురావడమే నాపని కాబోలు--- రోగ్ అనుకుని మనోహర్ అటు చూసేసరికి యాదగిరి డిక్కీ తెరిచి నిలుచున్నాడు.

చచ్చినట్లు డిక్కీలో లోంచి రంబాగాడితాడు తెగిన సూటుకేసును బ్రీఫ్ కేసును కిందకి దించాడు మనోహర్.

యాదగిరి మీటర్ వైపు చూసి "నలభై మూడు రూపాయలయింది సార్!" అన్నాడు.

మనోహర్ ఇటూ అటూ చూస్తే కోమా లేదు! ఆ! అదుగో అతి తీక్షణంగా ఆ బోర్డు చదువుతున్నవాడు... అవును వాడే! ఎంత మాయ అనుకున్న మనోహర్ పర్స్ తీసి నలభై ఐదిస్తే యాదగిరి "రెండు రూపాయలు లేవు సార్!"అని టాక్సీలో కూచుని వెనక్కు తిప్పుకుని వెళ్ళిపోయాడు. 'జగమే మాయ' కదా! ఘంటసాల మీద మనోహర్ గౌరవం పెరిగింది.

'వాట్ నౌ?'అంటూ కోమా సమీపించారు.

"జంప్ ఇన్ టు హుసేన్ సాగర్"అనగలిగితే ఎంత బాగుండునో... కాని అన లేని దౌర్భాగ్యం తనది... అనుకుని-"మనం జాగ్రత్తగా ఈ నీళ్ళను దాటి అటు వెళ్ళాలిసార్"అన్నాడు మనోహర్.

"అలాగే చేద్దాం!"అని కోమా పాంట్‌ను మోకాళ్ళదాకా మడిచి బ్రీఫ్ కేసును పట్టుకున్నాడు.

అంటే తె సూట్ కేస్ మళ్ళీ మనోహర్ వైపు చూసి "ప్రాణనాథా! నన్నేలుకోవా అంది." వైరాగ్యం వచ్చాక చింతామణి వైపు చూసిన బిల్వమంగళుడివలె దానిని చూసి "అర్జునా! కర్తవ్యం చేయుటయె నీ విధి!" అన్న గీతావాక్యం స్మరించుకుని-మడిచిన పాంట్ గలవాడై, తా.తె.సూ.కే. హస్తుడై అడవికిపోతున్న శ్రీరామచంద్రుడి వెనకాల సీతమ్మలా కోమా వెనుకగా మనోహర్ ఆ నీటిలో అడుగుమీద అడుగు వేసుకుంటూ బయలుదేరాడు.

ఎక్కడన్నా ఓపెన్ డ్రెయిన్ వుంటుందేమో అని ఒక్కక్షణం భయం: మరుక్షణం ఆ భయంలోనే ఆనందం. దైవాశీర్వాదం వల్ల పీడా విరగడయి పోవును కదా అన్పించింది కాని, మనోహర్ చెడు తలపులకు ఆ పరిశుద్ధాత్మ అంగీకరించలేదు.

తప్పతడిసి అటుచేరారు. ఆటోలు, టాక్సీలు రాము పొమ్మంటున్నారు. చివరకు ద్వారకా హోటలు ఆవరణ లోపల ఒక టాక్సీవాడు పదిహేను రూపాయలడిగాడు. ఐదు రూపాయల దూరానికి పదిహేను!

ఎక్కారు....

"మన నిస్సహాయ స్థితి చూసి ఈ టాక్సీల వాళ్ళు Exploit చేయడం దారుణం" అంటూ కోమా చెబుతుంటే రుద్రాక్షమాల ధరించిన కొంగ లెక్చర్‌ను వింటున్న చాపలా ఫీలయ్యాడు మనోహర్.

గెస్ట్ హవుస్ చేరారు.

టాక్సీ ఆగగానే చకచక దిగి లోపలికి వెళ్ళిపోయారు కోమా.

మనోహర్ సూట్‌కేసుని, బ్రీఫ్‌కేసుని గెస్ట్‌హవుస్ 'బాయ్'కప్పచెప్పాడు. "ఆశీర్వాదంగా రడిగితే నాకు హఠాత్తుగా గుండెపోటు వచ్చిందని, ఆస్పత్రికి వెళ్ళానని చెప్పు."అని టాక్సీలో కూచుని "పోనీ..." అన్నాడు.

"ఎక్కడకో హెకక్కడికి.... ఎంతయినా అడుగు. ముందు యిక్కడనుంచి వేగంగా పోనీ"అన్నాడు. "లేకపోతే ఒక మర్డర్ జరిగిపోగలదు"అని బయటికి అనలేదు.

హత్య జరగలేదు! Praise The Lord!

టాక్సీ వేగం పుంజుకుంది.

(ఆంధ్రజ్యోతి, దీపావళి సంచిక '79)